

Częstochowa, dn. 9 luty 2017 r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie
IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń
Spółecznych
ul. Śląska 8, 42-200 Częstochowa

Odwołujący: Paweł Lechowski

Organ: Zakład Ubezpieczeń Społecznych

sygn. akt: IV U 1557/16

nr akt rentowych: _____

PISMO PRZYGOTOWAWCZE ODWOŁUJĄCEGO

Działając w imieniu własnym, w wykonaniu zobowiązania z dnia 1 lutego 2017 r. składam niniejsze ustosunkowanie do stanowiska ZUS, jednocześnie wnoszę o:

- nieobciążanie odwołującego kosztami postępowania

UZASADNIENIE

W pierwszej kolejności pragnę podnieść, że nie zgadzam się ze stanowiskiem ZUS zawartym w odpowiedzi na moje odwołanie. Należy zauważyć, że z orzeczeń Sądów Apelacyjnych jasno wynika, że obowiązek zawiadomienia płatnika składek określony w art. 47 ust. 10 d u.s.u.s. ma charakter bezwzględny, zatem aktualne twierdzenia ZUS jakoby dla zastosowania niniejszego przepisu konieczne było, aby z przekazanych dokumentów wynikało wprost, że są błędne nie znajduje uzasadnienia. O bezwzględnym charakterze powyższego obowiązku wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 2 października 2009 r. sygn. akt: III AUa 362/09 oraz Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w wyroku z dnia 14 października 2015 r. sygn. akt: III AUa 539/15.

Jednocześnie należy wskazać, że wbrew twierdzeniom ZUS, z chwilą prawidłowego uiszczenia składek odpada celowość wymierzenia opłaty dodatkowej wynikającej z art. 47 ust. 10 c u.s.u.s. Takie stanowisko wyraził Sąd Apelacyjny w Gdańsku w w/w wyroku, w którym przychylił się do stanowiska Sądu Okręgowego,

który uznał, że: „Brak też było podstaw do wymierzenia płatnikowi opłaty dodatkowej. Instytucja opłaty dodatkowej, przewidziana w art. 47 ust. 10c i 10e ustawy systemowej ma charakter dyscyplinujący, który przejawia się m.in. koniecznością istnienia przesłanki celowości jej wymierzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2004 r.). Natomiast celem instytucji opłaty dodatkowej jest zlikwidowanie zaległości w zapłacie składek (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 września 2004 r., III AUa 8/2004). Jakkolwiek powołane wyżej orzecznictwo odnosi się do instytucji opłaty dodatkowej w rozumieniu art. 24 cyt. ustawy, to jednak, poprzez zastosowanie wykładni systemowej norm ją ustanawiających, tezy wyżej cytowanych orzeczeń zachowują swoją aktualność również w odniesieniu do regulacji z art. 47 tej ustawy.

Konsekwencją charakteru prawnego opłaty dodatkowej, zdefiniowanego w oparciu o powyższe orzecznictwo jest zatem to, iż podstawa prawna dla wymierzenia przedmiotowej opłaty odpada zawsze z chwilą zlikwidowania zaległości w zapłacie składek. Należy bowiem wyraźnie odróżnić instrumenty o charakterze kompensacyjnym lub wręcz represyjnym (np. odsetki za zwłokę) od dyscyplinujących. Zastosowanie tych pierwszych uzasadnione jest już okolicznością samego zaistnienia danej zaległości (nawet jeśli później zaległość została wyrównana), natomiast podstawą dla zastosowania tych ostatnich jest trwanie zaległości jeszcze w chwili ich wymierzania”.

Jednocześnie w sytuacji, gdy Sąd nie podzieliłby mojego stanowiska wnoszę o nieobciążanie mnie kosztami zastępstwa procesowego - zaskarżoną decyzję ZUS odczułem jako dziennikarz społeczny portalu *zuus.pl*, który od 10 lat pomaga obywatelom sprawach, w których prawo ubezpieczeniowe jest obiektem manipulacji. Prawo jako narzędzie powinno być instrumentem wyrażania wartości, a w szczególności prawdy. Występując na drogę sądową działam w przeświadczeniu, że w naszym państwie prawa jedyną instytucją, która realnie kontroluje ZUS „co do zgodności działania z prawem” jest Sąd. Przeczytane poglądy orzecznictwa stwarzały w moim przekonaniu podstawy by uznać, że ZUS w tej sprawie popełnił błąd i dlatego poddaje tę kwestię pod rozważenie Sądowi składając odwołanie od niekorzystnych dla mnie decyzji ZUS. W tej sytuacji obciążanie mnie kosztami mogłoby być niejako karą ograniczającą prawo do poddania sprawy pod rozstrzygnięcie przez niezawisły sąd co byłoby niezgodne z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka.